

עליונים ותחתונים וכו', עד
שהכל התקיים באות ב"ת,
שהיא סימן ברכה, ובה השתכלל
העולם ונברא.

ואם תאמר שאל"ף היא הראש
של כל [אותן] האותיות - ולא נאה
הוא. אלא משום שנקרא בו
ארור [משום שנקרא בה ארור], ומשום
זה לא נברא בו העולם, אף על
גב שאל"ף היא אות של סוד
עליון. כדי לא לתת מקום לצד
האחר שנקרא ארור, לא נברא בו
העולם, ונתקן העולם בב"ת,
ובו הוא נברא.

בא ראה, כי אתה אבינו, משום
שהעולם הזה נתקן ונברא
בדרגה הזו, והאדם נברא בה
ויצא לעולם. כי אברהם לא
ידענו, שהרי אף על גב שבו
קיום העולם, לא השתדל עלינו
כמו שהשתדל על ישמעאל,
שאמר לו ישמעאל יחיה לפניך.
וישראל לא יכירנו, משום שכל
הברכות שהצטרף לברוך את
בניו, השאיר לדרגה הזו לברוך
את כלם.

אתה ה' אבינו, שהרי אתה תמיד
עומד עלינו לברוך ולהשגיח
עלינו, כמו אב שמשגיח על
הבנים בכל מה שצריך להם.
גאלנו מעולם שמו, שהרי אתה
הוא גואל, שכן נקרא המלאך
הגואל, וזה גאלנו מעולם שמו,
שמו ודאי. שנינו, אין מפסיקים
בין גאלה לתפלה, כמו שלא
מפסיקים בין תפלה של יד
לתפלה של ראש, שצריך
להראות שהכל אחד, והנה
פרשיה.

רבי יצחק ורבי יהודה היו
יושבים לילה אחד ועוסקים
בתורה. אמר רבי יצחק לרבי
יהודה, הנה שנינו, שכאשר ברא
הקדוש ברוך הוא את העולם,

מעל פתרא, אזדעזעו עלאי ותתאי וכו', עד
דאתקיים פלא באת ב"ת, דאיהו סימן
ברכה, וביה אשתכלל עלמא ואתברי.

ואי תימא, דאל"ף איהו רישא דכל (אינון)
אתוון, (לא) יאות איהו. אלא בגין
דאתקרי ביה ארור (ובגין דאתקרי בה ארור). ובגין דא
לא אתברי ביה עלמא, אף על גב דאל"ף
איהו את דרזא עלאה. בגין דלא למיהב
דוכתא לסטרא אתרא דאקרי ארור, לא
אתברי ביה עלמא. ואשתכלל בב"ת עלמא,
וביה אתברי.

הא חזי, כי אתה אבינו, בגין דהאי עלמא,
בהאי דרגא אשתכלל ואתברי. ובר נש
ביה אתברי, ונפק לעלמא. כי אברהם לא
ידענו, דהא אף על גב דביה קיומא דעלמא.
לא אשתדל עלן, כמה דאשתדל על
ישמעאל. דאמר, (בראשית יז) לו ישמעאל יחיה
לפניך. וישראל לא יכירנו, בגין דכל ברכאן
דאצטריך לברכא לבנוי, שבק להאי דרגא
לברכא כלהו.

אתה ה' אבינו, דהא אנת קיימא עלן תדיר
לברכא, ולאשגחא עלן, כאבא
דאשגח על בנין בכל מה דאצטריך לון.
גואלנו מעולם שמו, דהא אנת הוא גואל,
דהכי אתקרי המלאך הגואל. ודא גואלנו
מעולם שמו, שמו ודאי. תנינו, אין
מפסיקין בין גאולה לתפלה, כמה דלא
מפסיקין בין תפלה של יד לתפלה של ראש.
דבעי למחזי דכלא חד, והא אוקמוה.

רבי יצחק ורבי יהודה הוו יתבי ליליא חד
ולעאן באורייתא. אמר רבי יצחק לרבי
יהודה, הא תנינו דכד ברא קדשא בריך הוא
עלמא, עבד עלמא תתאה פגוונא דעלמא